

Amistat i convivència amb Josep Mª Llopart de la Peña

Antoni Amorós Borràs

**L'arbre diví de la vida es manté,
s'estén i s'eternitza en l'amor
fidel a totes les nostres arrels.**

Vaig conèixer Llopart de la Peña, primerament, a l'Institut "Ramon Llull", on ell anava uns cursos darrera mi. Tenia cinc anys menys que jo; si no s'equivoca o omet la GEdM, nascut a Palma, quan jo creia que havia nascut a La Corunya i que, per tant, era gallec de naixement. Fill de bona família, com ell mateix escriu en el títol d'una obra. Son pare era militar i la família es degué traslladar pel destí de son pare a Galícia, on Llopart visqué uns anys. Aquest primer contacte fou superficial.

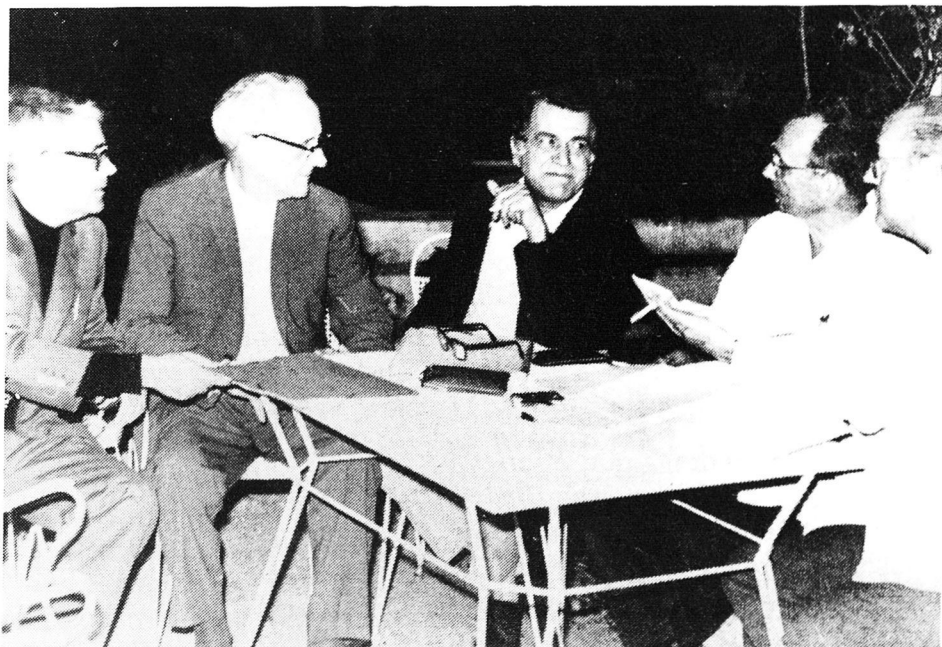
Quan vaig anar coneixent millor Llopart de la Peña, fou a la redacció del DCVB de Mn. Alcover, on venia entre i entre a parlar amb Francesc de B. Moll, continuador i acabador de l'obra, amb Sanchis Guarner i amb mi mateix. El tema de les converses sempre era el mateix. Igual succeïa en les històriques excursions, anomenades "Aplecs dels Amics de les Lletres", excel·lent idea de l'enyorat Sanchis Guarner, mà dreta de Francesc de B. Moll en l'elaboració del Diccionari, on jo venia a representar la mà esquerra. Els temes de les xerrades es concretaven en la nostra llengua, literatura i el nostre comú nacionalisme. Per

torn, els excursionistes redactaven una crònica o resum de l'Aplec. Tals Aplecs inspiraren un llibre a Sanchis Guarner,

publicat a "Les Illes d'Or", "Els poetes insulars de la postguerra", nucli inicial de tota la poesia posterior en la nostra llengua, després del trauma de la guerra civil. En certa manera, aquesta activitat de descobridor i agomolador de joves escriptors, Llopart n'encarna un successor ideal.

Tanmateix, l'encontre decisiu amb el vell amic, fou quan Llopart de la Peña vengué a treballar a la redacció del Diccionari, però no com a col·laborador d'aquesta obra, sinó per dirigir les col·leccions de "Les Illes d'Or" i de "Raixa", publicacions fundades per Francesc de B. Moll, molt encertadament.

Tertúlia. D'esquerra a dreta: Mn. Josep Capó, Francesc de B. Moll, Miquel Dolç, Antoni Amorós i J.M. Llopart. Foto: Arxiu Xesc Amengual.

Llompart de la Peña acabava de deixar Camilo José Cela, amb qui treballava i col·laborava en la revista "Papeles de Son Armadans" i on, crec, que exercí càrrecs importants.

Feia poc, Sanchis se n'havia tornat definitivament a València, la seva terra.

I jo també vaig deixar el DCVB, per dedicar-me plenament a l'ensenyança oficial i privada i per preparar oposicions, i situar-me.

La setmana que treballàrem junts, Llompart de la Peña em semblà molt competent i preparat en la seva feina. I l'amistat es reforçà. Darrerament, pareix haver refredat un poc. I n'ignor les causes.

Independentment d'això, l'obra i la tasca de Llompart de la Peña és encomiable en tots els aspectes de poeta exquisit, bon prosista i investigador de la nostra literatura contemporània, conferenciant estupend i pel seu amor indeclinable al nostre idioma.

A més, he de manifestar ací la direcció i el mecenatge que exercí durant molts d'anys en el sector dels lletraferits juvenils i principiants en la nostra llengua literària. Record, per exemple, que un dia comparegué al meu domicili, com d'altres, en Llorenç Capellà, fill de Pere Capellà, amic i col·lega. Es tractava que li corregís unes poesies: ho vaig fer de gust. Però unes setmanes més tard, tornà amb una obra en prosa, amb la mateixa petició. Li vaig explicar, aquesta vegada, que jo no disposava de temps pel meu treball, però el vaig enviar,

en nom meu, a l'amic Llompart de la Peña, que l'acolliria i faria la tasca tan bé o més que jo. Així va ocórrer també amb altres enviats. I li n'estic ben agraït.

Ara em toca fer constar que la meua deixada del Diccionari no significà el meu abandonament de la llengua. Sinó que fora del Diccionari i de l'Obra Cultural Balear, a la qual no em vaig afiliar tot d'una, perquè les famílies dels alumnes veien aquesta entitat amb mals ulls. I així podia introduir l'ensenyament del mallorquí en col·loquis privats, sense malentesos, com vaig aconseguir.

Veig un paral·lelisme entre la dedicació de Llompart de la Peña i la meua a la llengua comuna. La seva és més selecta i minoritària; la meua, més humil i bàsica,

dedicada al poble inculte, l'arrel física tan estimada per mi com l'idioma.

Llompart de la Peña ha rebut innumbrables honors, distincions, homenatges, recompenses i premis, i el màxim com Premi d'Honor de les Lletres Catalanes i la Creu de Sant Jordi, tots ben merescuts.

A mi, per altra banda i de sempre, m'ha agradat la divisa horaciana "Qui bene latuit, bene vixit", i "Vanitat de vanitats, i tot vanitat" de l'Eclesiastès. Així comprenc la condició humana i la glòria terrenal, però no els ideals viscuts interiorment i exterior. Perquè, al final, tots som una simple ambosta de pols que desfà qualsevol bufada de vent.

*Alaró - Palma
Octubre 1992*

LLIBRES DE TEXT LLIBRERIA GENERAL

I CARTES NÀUTIQUES

C./ COSTA DE SA POLS, 12.
TEL.: 725616 -07003 PALMA-